

villig til at gaa bort fra en Del af de foreslaede Bestemmelser. Mit Parti er i Aar ligesom tidligere villigt til at forhandle om og medvirke til, at der foretages saadanne Ændringer i Aldersrenteloven, som Tiden og Erfaringerne har gjort ønskelige. Vi mener, der vil være en Mulighed for Nedgang i Udgifterne til Aldersrenten, grundet paa Kronens forøgede Købeevne, og vi mener tillige, at en saadan Nedgang vil være nødvendig under Hensyn til Landets økonomiske Bæreevne. Men jeg finder for øvrigt ingen Anledning til at komme ind paa Enkeltheder, da Forslaget jo sikkert skal til en Udvalgsbehandling, under hvilken man kan drøfte disse Ting. Ministeren udtalte Haabet om et godt Resultat i denne Samling, og jeg kan slutte mig dertil, idet ogsaa jeg ønsker Sagen færdigbehandlet i denne Samling.

Med disse Bemærkninger skal jeg slutte. Jeg skal senere tillade mig at foreslaa, at Lovforslaget henvises til videre Behandling i et Udvalg.

Henriette Crone: I det store og hele kan jeg ganske henvise til de Udtalelser, som fremsattes af vort Partis Ordfører, det ærede 4de Medlem for 5te Kreds (Carl Jensen), i forrige Samling, da det samme Lovforslag var til Behandling her. Jeg takker den højtærede Indenrigsminister, fordi han paa ny har fremsat Lovforslaget, og det er mig en særlig Glæde, at det er det allerførste Lovforslag, som den højtærede Minister har fremsat her i Tinget. Det er mit Haab, at det skal kunne lykkes at opnaa Enighed om en Lov, som kan vække Glæde i de smaa fattige Stuer hos de gamle Mennesker, som sikkert med store Forventninger ser hen til de Forhandlinger, som føres her i Rigsdagen.

Desværre blev vort Partis Ordfører i forrige Samling syg straks efter, at Lovforslaget havde været til Behandling her i Salen, og det blev derfor mig, som kom til paa vort Partis Vegne at føre Forhandlingerne i Udvalget og det senere Underudvalg. Jeg kunde derfor ønske at knytte nogle Bemærkninger til det, som allerede er sagt. Jeg røber ikke nogen Hemmelighed, naar jeg siger, at man efter de Forhandlinger, som da førtes, havde ventet, at der var fremkommet en enig Indstilling fra Udvalget, som alle Partier her i Salen kunde have stemt for. Men det skulde ikke være saa. Vi strakte os fra vor Side meget vidt, ja, maaske videre, har jeg Grund til at tro efter det, der er sket, end man havde ventet, i alt Fald fra Partiet

Venstres Side. De to Partier, Venstre og det konservative Folkeparti, som i sidste Øjeblik sprang fra, maa ene bære Ansvaret for, at der nu selv i bedste Fald vil være gaaet et Aar mere, før vi faar en Revision af Aldersrenteloven, en Revision, som er stærkt paakrævet. Nu vil man maaske sige, at det er Ting, som jeg ikke behøver i særlig Grad at bekymre mig for, da de to Partier nok skal vide selv at staa til Ansvar overfor deres egen Samvittighed, overfor de gamle Mennesker og overfor deres Vælgere, kort sagt, de to Partier skal nok vide at staa til Ansvar alle Vegne, hvor Regnskab kan kræves af dem. Naar jeg alligevel nævner det, er det, fordi det af de to Partiers Ordførere under Forhandlingerne her i Salen i Fjor blev indrømmet, at der dog er Grund til at underkaste den gældende Lov en Revision og særlig at foretage Ændringer for de daarligst stillede, for dem paa de mindste Takster. Man sagde videre — og jeg maa jo antage, at de to Partiers Ordførere talte paa deres Partiers Vegne her i Salen —, at det skulde ske indenfor de gældende økonomiske Rammer. Det gør mig nu meget ondt at høre, at Ordføreren for Partiet Venstre, det ærede 13de Medlem for 5te Kreds (Bækgaard), har ændret ved dette, idet det ærede Medlem sagde, at nu vilde Venstre ikke længer være med til en Revision indenfor de bestaaende økonomiske Rammer, nu vilde man kræve en Nedgang i Udgifterne i Overensstemmelse med Stigningen i Kronens Værdi, siden vi sidst forhandlede. Naa, jeg haaber jo, det skal gaa bedre. Jeg ved, at den ærede Ordfører har et varmt Hjerte og føler for de gamle, saa jeg haaber, det skal lykkes os at naa til Enighed.

Det, som de to Partier ønskede, var at faa rettet noget paa den Uretfærdighed, den Urimelighed, som kom ind i Loven af 1922 derved, at de allerdaarligst stillede Rente-nydere, til Dels i hvert Fald, maatte betale Omkostningerne ved den store Tilgang af Folk, som havde en Indtægt af Formue eller af Arbejde, og som ikke havde kunnet faa nogen Alderdomsunderstøttelse efter den gamle Lov. I og for sig er det jo et udmærket godt Princip at give Folk et Tilskud, selv om de har sparet sig en Formue op og er i Stand til trods deres Alder at have en forholdsviis ret ordentlig Indtægt. Og hvis man mente, at Stat og Kommune var i Stand til at udrede Omkostningerne derved, skulde jeg for mit Vedkommende ikke have noget som helst imod, at man blev staaende ved de nuværende Formue- og Indtægtsgrænser. Men de to Partier har